

Onder
politiebegeleiding
door Pakistan

Nicole (links)
en Ingrid met
ligfietstandem
in Legoland

Komisch reisduo Nicole en Ingrid

'In Duitsland vroegen we de weg naar China'

Ze maken reizen van jaren en tienduizenden kilometers op de fiets. Het 'bekendste vrouwelijke Vlaamse fietsduo' Nicole en Ingrid noemt zich 'beroepsnomaden'. De laatste reis voerde onder andere door stervenskoud Siberië. 'Voor sommige mensen zijn wij helden.'

'Ik wilde een reisbureau starten en kreeg het advies eerst zelf eens rond te kijken. Zo is het begonnen', vertelt Nicole. Ze zocht iemand om met haar mee naar Nepal, India, Thailand en Indonesië te gaan, maar haar beste vriendinnen waren allemaal verloofd of zwanger. Dus kwam ze uiteindelijk bij Ingrid terecht. 'Ik had nooit gedacht dat ze 'ja' zou zeggen.' Het was de geboorte van een reisduo, zoals je ook cabaretduo's hebt en schrijversduo's. 'Juist doordat we zo anders zijn, gaat het goed', vertellen ze. Als ze op de tandem zitten, gaat Nicole voorop: 'Ik heb geen zin om tegen iemands rug aan te kijken.' Ingrid zit liever achter. 'Ik vind zo'n lege weg niks.'

Maar ze hebben één ding gemeen: 'We zijn allebei ongelooflijke optimisten.' Ze praten om beurten, vullen elkaar aan, maar het is duidelijk dat Nicole de grootste babbelkont is.

Ingrid: 'Ik denk soms: Nicole, hou nou toch eens je grote mond! Dat moet een keer fout gaan.' Ze vertellen over de keer dat Ingrid al op de grond lag toen Nicole de vijandige Pakistaanse mannen op de vlucht joeg door een enorme keel op te zetten. En die keer dat Nicole er in India uitzag als een alien in haar wielerpakje op gifgroene ligfiets en dat ze tussen grote

trucks door moesten op de grote weg. De monden van de chauffeurs vielen open en ze zetten hun wagen stil toen ze door de alien met weidse armgebaren aan de kant werden gestuurd.

STRIPFIGUREN

'Beroepsnomaden' noemen ze zichzelf. En entertainers. In kleine dorpjes waar nooit iemand komt zijn ze het gesprek van de dag en misschien wel van het jaar. Als ze de taal niet spreken kunnen ze vaak nog met krantenknipsels, die over hen gaan, hun bedoelingen duidelijk maken. Nicole en Ingrid hebben een heel eigen manier van vertellen. Er zijn zat mensen die wereldreizen maken en daarover schrijven, maar die missen vaak toch dat talent om hun reizen voor meer mensen dan de eigen vrienden en familie interessant te maken. Misschien is het geheim

dat Nicole en Ingrid zichzelf niet sparen. Ze presenteren zichzelf in beeld en foto's als een soort stripfiguren. Er ontbreken nog maar net ballonnetjes met heel groot 'BOEM!' of 'AAARGH!' bij hun foto's. Terwijl ze regelmatig serieus in de problemen zijn gekomen, bijvoorbeeld toen ze volkomen onderkoeld raakten in Siberië. In die streken stuitte ze ook nog op een dode man die al drie weken in de sneeuw bleek te liggen.

'Als het zo koud is, moet je ook 's nachts wakker worden om te eten. We zaten er soms helemaal doorheen, maar stoppen was geen optie. Dan weet je zeker dat je doodgaat.'

BEKENDE VLAMINGEN

Inmiddels zijn de twee behoorlijk bekend in Vlaanderen dankzij onder andere een radiorubriek. Ingrid: 'Nicole flappt alles

BOEKEN

De fietskuren van Nicole en Ingrid (2000)

14.809 km met de fiets naar China (1991)

Op het ritme van de Touareg (2011)

Te bestellen via: www.nicole-ingrid.be

Nicole en Ingrid

'WIJ ZIJN GEEN ECHTE BELGEN MEER'

Nicole Dierckx en Ingrid de Wilde zijn sinds 1990 beroepsfietsers. Hun allereerste reis ging naar Thailand met het vliegtuig, maar dat gezeul met bagage, trein uit, bus in, beviel niet. Toen ze een Nederlander tegenkwamen die opgaf over zijn avonturen op de fiets waren ze er snel uit. Als zo'n 'oude man' van in de 50 zulke einden kon fietsen, konden zij dat ook. Ze vlogen terug naar België met grote plannen: ze gingen naar China fietsen. Nicole: 'Iedereen verklaarde ons voor gek. Het was 1990. Niemand deed zoiets, zeker niet twee vrouwen.' Als ze al aarzelingen hadden over hun plannen, konden ze in elk geval niet meer terug. Ze zouden en moesten bewijzen dat het kon.

Vorbereidingen? Ingrid: 'We konden nog geen band plakken. Dat deden onze vaders altijd. In Duitsland vroegen we de weg naar China.'

Echt reizen doe je op de fiets, en toen ze dat eenmaal gedaan hadden wisten ze tot verdriet van hun moeders van geen stoppen meer. Ze worden gesponsord door Koga en DHL, en komen verder aan de kost door boeken te verkopen over hun reizen, diashows te geven in heel België tussen de reizen door en met radio- en tv-optredens. Als hun moeders er niet waren, weten ze nog niet zo zeker of ze ooit nog teruggingen naar België.

'Wij zijn geen echte Belgen meer. Belgen zijn stil en bescheiden. Als we een presentatie geven turen we soms de zaal in om te kijken of ze nog leven. Nederlanders zijn spontaner.' De meeste fietsers die ze onderweg tegenkomen zijn Nederlanders. Maar beroemd in Nederland zijn ze nog niet. De leus 'Wie kent ze niet?' bij hun stand op de Fiets- en Wandelbeurs in de Amsterdamse RAI riep vooral verbazing op. Het 'zowat bekendste Vlaamse fietsduo' Nicole en Ingrid stond daar met een hele verzameling curieuze ongemotoriseerde voertuigen die ze tijdens de laatste reis gebruikt hebben. 'Ik ken jullie helemaal niet!', riepen veel Nederlanders, maar ze gingen wel voor de bijl. 'Er zijn meerdere mensen die een diashow van ons bij komen wonen in Antwerpen. Dan knopen ze er een weekendje aan vast.'

Voor de agenda van de Globetrappers: www.nicole-ingrid.be

eruit en dat is natuurlijk heel leuk voor de luisteraars.'

De diashows die ze in heel België geven lijken in niets op de dia-avondjes van een halve eeuw terug van ooms in korte broek op de camping. Ingrid wijst op de enorme boxen die de helft van de woonkamer van het flatje van Nicole vullen. 'We hebben professionele boxen en schermen. Voor we echt de boer opgaan, experimenteren we met hoe lang onze verhaaltjes moeten duren. Vijf minuten is al heel lang, hebben we gemerkt.'

Tijdens de reis schrijven ze elke dag met ijzeren discipline op wat ze meemaken. Anders vergeten ze het. 'Het is soms een echte opgave. Omdat het koud is of nat, of omdat we geen goede plek hebben om te schrijven.' Ze krijgen hulp bij het uitzoeken van de foto's. 'Inmiddels hebben we beter door welke foto's het goed doen. Mensen willen vooral actiefoto's, geen

stille landschapjes. En voor ons is het inmiddels normaal dat iemand met zijn kalkoen op stap is of dat er een varken op straat ligt te slapen, maar bij het uitzoeken van de foto's pikken mensen die er dan toch uit.'

Mannen blijken te vallen voor 'lijnen', volgens Nicole. 'Dan zeggen ze: daar zitten mooie lijnen in. Geen idee wat ze ermee bedoelen. Alleen mannen zien dat.'

ENGE DIEREN

De Globetrappers, zoals ze zichzelf noemen, passen de diashows aan aan hun publiek. 'Bij jongeren voeren we het tempo wat op en vertellen we meer over enge dieren, echt spannende dingen. Vrouwen vragen vaak hoe we ons schoon houden en hoe we dat doen met tampons. En mannen willen weten hoe we het aanpakken als een band lek is. Soms komen mensen na afloop naar ons toe om te

Iran: 'Nicole zoekt een streepje schaduw'

vertellen dat wij doen waar zij altijd van gedroomd hebben. Voor sommige mensen zijn wij echt helden.'

Tijdens al die reizen hebben ze veel geleerd. 'Bijvoorbeeld dat je als een bus toetert in de berm moet springen.'

Het mooiste aan de laatste reis was misschien wel het vriendennetwerk dat in Noorwegen begon. Een boerin vond dat ze toch elke dag wel zeker moesten zijn van onderdak en een fijne maaltijd, en zette een keten op van potentiële gastgezinnen in de dorpen waar ze langs zouden komen. In het lege Noorwegen wonen niet veel mensen en het is er stervenskoud. Vaak lunchten ze in een verlaten bushokje met een potje babyvoeding. Dan was een warm onderkomen voor de nacht heel welkom. Nicole: 'In een dorp hadden alle negen kinderen uit één gezin een bord op de route gezet met onze namen en een pijl waar we naartoe moesten. Ontroerend.'

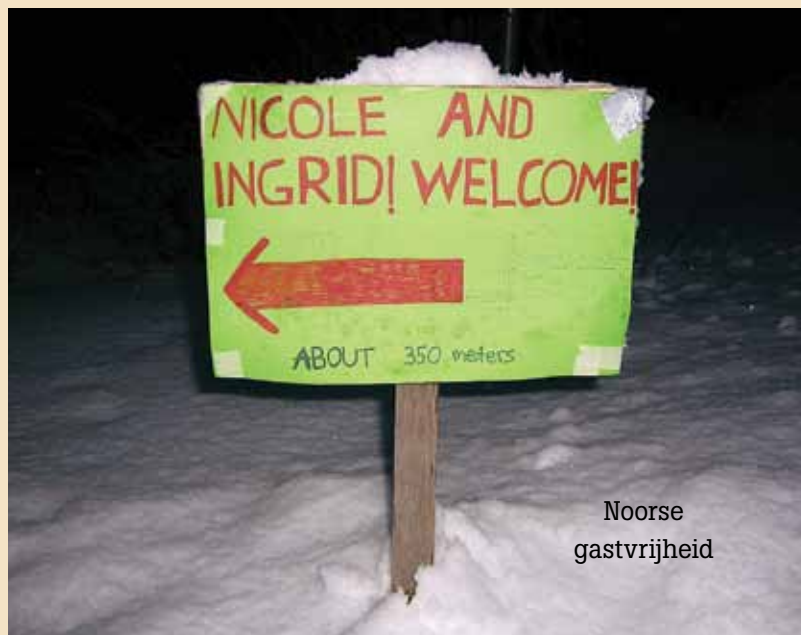
En het 'vriendennetwerk' hield niet op bij Noorwegen, maar liep door tot in Wit-Rusland. Hier en daar hielp de lokale radio en tv een handje en werden ze onderweg door iedereen toegejuicht.

GROTERE CUPMAAT

Ze zijn nu ruim een jaar thuis en inmiddels is het eerste boek van een trilogie verschenen: 'Op het ritme van de Touareg'. Nicole: 'Onze moeders zijn allang blij dat we eerst die boeken moeten schrijven voor we weer weg kunnen. Waarom schrijven jullie geen alfabet, zeggen ze. Over zes jaar lang reizen kun je toch makkelijk zesentwintig boeken volschrijven?' Ze proberen nog geen plannen te maken voor een nieuwe reis. 'Als we eenmaal plannen maken willen we direct weg.' Maar als ze een nieuwe reis maken, begint het hele liedje van voren af aan. Eerst verzamelen ze plaatsen en landen

waar ze graag naartoe willen. Op kaarten aan de muren van Nicole's flatje stippelen ze de route uit. Voor de vorige reis bedachten ze dat ze zoveel mogelijk lokale ongemotoriseerde vervoersmiddelen zouden gebruiken, zoals kamelen, ezels en rollerblades. Hoewel de fiets weer de hoofdmoot was. Voor een volgende reis hebben ze nog niet zo'n thema. Nicole schiet voor het einde van het gesprek nog iets te binnen. 'Wat je ook nog op moet schrijven: er zijn twee dingen die aan ons veranderd zijn in de zes jaar

dat we gefietst hebben. Onze cupmaat en onze schoenmaat. Hoe kan dat hè? De voeten kan komen doordat we er hele dagen mee op de pedalen zitten, zeggen experts. Maar die borsten zijn een raadsel. Dat doet het altijd goed op shows. Dan zeggen we: als je geen geld hebt voor plastische chirurgie, kun je altijd een paar jaar gaan fietsen.'

Noorse gastvrijheid

FRAGMENTEN UIT *OP HET RITME VAN DE TOUAREG*

Pagina 319:

'Om door Alkhazia te geraken is een speciaal visum nodig. Dat hebben we natuurlijk niet. Wat nu gezongen? We mogen het land niet in en ook niet uit. Ons Russisch visum verstrikt om middernacht. Ineens hebben we het geniale idee om onze krantenknipsels te tonen. Wie niet waagt, die niet wint. We vertellen in geuren en kleuren over onze onderneming en zonder het te weten hebben we een gevoelige snaar geraakt. Sport opent hier alle deuren. Ze willen onze reis niet verknallen met hun nietige 250 kilometer lange oorlogszone!'

pagina 73:

'Met in één hand een stuk chocola en in de andere het stuur, raast Nicole als een furie door de diepe plassen. Ze heeft zelfs geen tijd om op haar nagels te bijten. Zoef! Opnieuw draait Nicole woest naar links. De Deense flitspalen beleven hoogdagen. Ze haalt moeiteloos een stel verbaasde vrachtwagens in. Ingrid is er zeker van: ze kan ieder moment uit haar schietstoel gekatapulteerd worden. Ze zwaait wild met open armen achter een vastberaden Nicole tot Nonkel Bob ons flierefluitend voorbij raast. Het losgeslagen bagagekarretje herleidt alle snelheidsrecords tot verwaarloosbare voetnoten. Patat! Voor de voeten van de grazende koeien ligt heel ons hebben en houden. Gezocht: garagist gespecialiseerd in ligfietstandems met te veel bagage!'